1. mjesto

Sanja Sabljak

Poučak o disgrafiji, disleksiji i poremećaju jezičnog razumijevanja

Atena je jako velik grad. Kad još pet-šest Grkinjica iznese trudnoću, bit će ih u gradu pet milijuna. To je kao pet Zagreba. E! A ja sam pedesetogodišnjakinja nesvikla na Google mapse i aplikacije. Kad se to sve spoji s jučerašnjim pokušajem pronalaska puta od smještaja do škole u kojoj učim o radu s djecom s teškoćama, dođe se do poučka o u naslovu spomenutim poremećajima.

Elem! Lijepo sam upisala u aplikaciju adresu na koju želim doći i još si cijeli put prepisala u malu bilježnicu na kojoj piše moje ime. Krenula na vrijeme, oprane kose, našminkana i s laptopom u torbi. Slijedila sve etape puta: pješice metro crveni – ne zagledavaj previše ono čudo od stabala zrelih mandarina, metro plavi – drž' torbicu rukom i na trbuhu da te opet ne okradu, autobus 405 – „kakva je to Erasmus edukacija koja ima edukaciju na rubu predgrađa?“… i nakon sat i pol se našla licem u lice na kraju čudne ulice s Grkom vlasnikom dućana za prodaju automobila. Njegov je pogled, naime, bilo vraški zabrinut kad sam mu pokazala na mobitelu adresu koju tražim. "To je dva sata udaljeno odavde, gospođo. Otišli ste skroz na drugi kraj grada." I taksist koji me vozio s aerodroma i o kojem znam da mu žena radi u salonu za lakiranje noktiju, a koji mi se ljubazno ponudio da ga nazovem ako ću imati ikakvih problema, također mi je rekao da sam predaleko da bi došao po mene. Voditeljica edukacije na koju sam kasnila poslala mi je mail utjehe u kojem je prva rečenica glasila: „O, my God!“ Tako sam se vratila polako na mjesto otkud sam i krenula, a sve su mi otežavali natpisi na grčkom - pola riječi pročitam, pola ne znam. Razabirem neka slova, ali teško ubirem cijelu riječ. Google mapsi su divljali svaki put kad upišem nešto u njih, a drugi ljubazni Grk na tečnom mi je engleskom objasnio koji autobus nikako da ne uzmem. Kad sam se dokopala metroa, sad tek nisam znala kamo. Lik što prodaje u svojoj maloj kućici okrugla grčka peciva posuta sezamom nije mi bio od velike pomoći jer je pola svojih uputa u moju tekicu napisao na grčkom alfabetu - nije mu išla latinica.

Vidjela sam da vrag bere šalu i da mi koljena klecaju pa sam se obratila kršnom gospodinu u onom žutom kričavom prsluku na čijim prsima piše "Security". I taj me spas'o. Brzo je procijenio da sa mnom treba napismeno i po prilagođenom programu. Dao si je vremena, pronašao plavu penkalu, koja se nalazima u džepu smještenom na lijevoj sisi njegove puno manje zainteresirane kolegice, zapisao točno kud i kako trebam ići u onu moju tekicu s imenom. Na latinici. Tiskanim slovima. Provjerio dvaput jesam li razumjela, tražio od mene da ponovim i prstom mi pokazao kud prvo. Poslije mi je još trebala asistencija jedne plahe studentice i nešto oslanjanja na intuiciju dok pješačim po sad već atenskoj aveniji, poruke podrške moje voditeljice tečaja i kolegice iz moje škole koja sve ovo organizira. Kad sam konačno stigla, moja mi je voditeljica, rodom iz Jemena, pružila ruku, a ostali polaznici sjedili su nimalo znojni i nimalo ustresirani. Nitko se drugi nije izgubio na putu do edukacije i moja je susjeda iz Portugala imala svježe ispeglanu haljinu.

U meni nije bilo nimalo moći. Činilo se kao da drugi znaju sve to što ja ne znam. Nerazumijevanje pisma i jezika, nepoimanje mogućnosti da bi u istom gradu mogle postojati dvije ulice koje se jednako zovu, a smještene su u različitim kvartovima, osjećaj srama i izgubljenosti, hrabrost da se nekako izboriš sa svim tim, osjećaj obaveze da moraš izvršiti zadatak - sve me to navečer, dok sam prebirala po događajima, navelo misliti da se slično vjerojatno osjećaju djeca s disleksijom, disgrafijom i poremećajima jezičnog razumijevanja. Možda baš i svaki dan. Dok im govorimo da moraju naučiti, pročitati, odgovoriti, ne biti lijeni, snaći se. I jedino kako se mogu probiti je da im drugi pomognu: objasne, podrže, pokažu put, nacrtaju uputu. I najviše da pomogne onaj koji je stručan procijeniti što je djetetu potrebno i voljan odvojiti vrijeme da to učini skroz do kraja i kako treba. Tad dijete nađe put. E, takav bih ja lik htjela biti u svom poslu: onaj što mu je na prsima pisalo „Security“.